

konkrete forslag til sikkerhedsrådet om foranstaltninger i henhold til pagten med henblik på udviklinger i koloniområder, der kan true international fred og sikkerhed, og anbefaler sikkerhedsrådet at tage sådanne forslag under fuldstændig overvejelse, samt anmoder koloniudvalget om at fortsætte med at undersøge medlemstaternes efterlevelse af kolonideklarationen og andre relevante resolutioner.

Resolutionen blev vedtaget med 78 stemmer for og 5 imod (Australien, Portugal, Storbritannien, Sydafrika og USA), medens 16 afstod (vestlige lande, herunder de nordiske).

(Res. 2548 (XXIV)).

Små koloniområder.

I. Debatten.

De generelle problemer i forbindelse med de små koloniområder blev berørt i indlæg i plenarforsamlingens debat om den almindelige koloniresolution. Under 4. udvalgs generaldebat vedrørende samtlige kolonispørgsmål bortset fra Namibia, Portugals kolonier og Sydrhodesia blev de enkelte små koloniområders specielle problemer stort set kun nævnt i indlæg fra direkte implicerede lande, især Storbritannien.

Fra britisk side blev det fremhævet, at det ville være forkert at bruge et ensartet afkoloniseringsmønster på de resterende små koloniområder, der administreres af Storbritannien, men at der var ét princip, der ikke var tvivl om: hensynet til befolkningens interesser, og der var i de fleste af de omtalte områder en livlig diskussion blandt de politiske partier, i pressen og i offentligheden om, hvad det næste skridt i den forfatningsmæssige udvikling skulle være. Den britiske delegerede henviste til de nye forfatninger indført i 1967 og 1968 i Bermuda, De britiske Jomfruøer, Gilbert og Ellice-øerne og St. Helena. St. Vincent var blevet uafhængig i 1969. Bahamaøerne havde fået en ny forfatning, der var det sidste skridt før fuldt selvstyre og uafhængighed. Turks og Caicos-øerne havde i 1969 fået en ny forfatning, der opretter et statsråd med både udøvende og lovgivende funktioner og med et valgt flertal, hvis afgørelser

administratoren er bundet af. Ønsker administratoren ikke at følge statsrådets anbefalinger, skal han søge Storbritanniens billigelse, før han handler. Ny Hebriderne havde fået ny forfatning, der bl. a. øger antallet af valgte medlemmer af øernes råd. I Solomon-øernes lovgivende råd er der fremsat forslag, som vil overføre øget magt til valgte medlemmer. Den britiske regering er parat til at sammenkalde til en forfatningskonference for Seychellerne i 1970, hvis det regerende råd ønskede det. På Tristan da Cunha er der nedsat underudvalg til øens råd, hvilket giver de valgte repræsentanter større andel i øens administration. Montserrats førsteminister, der er leder af arbejderpartiet, som har absolut flertal blandt de valgte repræsentanter i det lovgivende råd, meddelte i 1968, at Montserrat ikke ønskede nogen forfatningsmæssig ændring. Storbritannien er rede til at følge eventuelle ønsker fra Cayman-øerne og Pitcairn om forfatningsændringer.

De kommunistiske og militante afro-asiatiske medlemmer henholdt sig til, at ethvert koloniområde uanset dets størrelse og potentiel havde krav på øjeblikkelig uafhængighed. De hævdede, at kolonimagterne havde gjort en lang række mindre koloniområder til militære støttepunkter. En sådan militarisering af ikke-selvstyrede områder betød en udskydelse af de berørte koloniområders opnåelse af selvstændighed.

Samtlige afro-asiatiske indlæg, der beskæftigede sig med emnet, beklagede, at kolonimagterne fortsat nægtede at modtage besøgsmissioner til de af dem administrerede områder.

II. Resolutionerne.

En række afro-asiatiske lande fremlagde et resolutionsforslag vedrørende Amerikansk Samoa, Antigua, Bahama, Bermuda, Britiske Jomfruøer, Brunei, Cayman-øerne, Cocos (Keeling)-øerne, Dominica, Gilbert og Ellice-øerne, Grenada, Guam, Montserrat, Ny Hebriderne, Niue, Pitcairn, St. Helena, St. Kitts-Nevis-Anguilla, St. Lucia, St. Vincent, Seychellerne, Solomon-øerne, Tokelauerne, Turks og Caicos-øerne og De amerikanske Jomfruøer, der var næsten identisk med de på 22. og 23. generalforsamling vedtagne resolutioner 2357 (XXII) og 2430